

Suomen nokkahuiluseura ry:n lehti

BLOKKI

1/2010

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Pääkirjoitus	3
Dan Laurin soittaa ja kirjoittaa	4
Tunnelmia Dan Laurinin mestarikurssilta	8
Pääaineena kansanomaiset puhaltimet	10
Jäsenet	13
Nokakkain - nokkahuiluharrastaja törmäilee musiikin maailmassa	14

BLOKKI

Suomen nokkahuiluseura ry:n lehti

1/2010

6.4.2010

Päätoimittaja Anna Saunamäki

sihteeri@nokkahuilu.fi

www.nokkahuilu.fi

PÄÄKIRJOITUS

Tämän Blokki-lehden kannessa komeilee Suomen nokkahuiluseura ry:n upouusi logo. Viime lehdessä julistamaamme logokilpailuun tuli odotettua enemmän ehdotuksia, ja valinta oli haastava tehtävä. Voittajaksi valikoitui lopulta Kymenlaakson ammattikorkeakoulun graafisen suunnittelun opiskelija Suvi Harvisalon suunnittelema linjakas ja informatiivinen logo, joka ilmentää nokkahuilua ja seuraamme positiivisella tavalla. Onnittelut voittajalle!

Toimintavuosi 2009 huipentui Dan Laurinin mestarikurssiin Helsingissä sekä jouluisen konserttiin Lahdessa. Sivuilta 4-7 voi lukea lisää marraskuisesta vieraastamme, ja lehti sisältää myös kuvamaistiaisia mestarikurssilta. Blokkiin aiemminkin kirjoitellut kouvolaalainen Henna Mäkelin aloittaa vakituksena kolumnistina, ja kolumninsa lisäksi Henna on tässä numerossa perehtynyt myös nokkahuilun rooliin kansanmusiikissa.

Toimintaa on tuki luvassa myös vuodelle 2010. Suomen nokkahuiluseura kokoaa jälleen jäseniään yhteen keväisen tapahtumapäivän muodossa. Puuhapäivää vietetään lauantaina 17.4 Helsingin Lauttasaarella, ja teemana on tänä vuonna yhteissoitto. Opettajina vierailee englantilaisen Fontanella-kvintetin jäseniä sekä Pekka Silén Länsi-Helsingin musiikkiopistosta. Tarkemmasta ohjelmasta ilmoitellaan sähköpostilistalla sekä internetsivuilla. Syksyn ohjelmassa on Pietarsaaren barokkikurssi 3.-5.9.2010, jossa Suomen nokkahuiluseura toimii yhtenä järjestelijäosapuolena. Lisäinfoa kurssista on luvassa myöhemmin, mutta aika kannattaa merkitä kalentereihin jo nyt.

Lumien sulaessa Suomen nokkahuiluseura ry toivottaa jäsenilleen aurinkoisia kevätpäiviä!

Anna Saunamäki
sihteeri

Dan Laurin soittaa ja kirjoittaa

Teksti: Anna Saunamäki

Syksyllä Suomessa vierailut ruotsalainen nokkahuiluvirtuosi **Dan Laurin** on kiertueidensa ja levytystensä myötä saavuttanut maineen yhtenä kiinnostavimmista instrumenttinsa taitajista. Blokin haastattelussa Laurin jakaa ajatuksiaan muun muassa opettamisesta, tekniikka- ja ohjelmistokysymyksistä sekä nokkahuilun nykytilasta. Hän kertoo myös oman uransa alkuvaiheista sekä tulevaisuudensuunnitelmistaan.

Lego- ja nokkahuilupoika

Laurin tutustui nokkahuiluun ruotsalaiskoulun vapaaehtoisessa musiikkikasvatusryhmässä. Jälkeenpäin ajatellen hän on ihmetellyt, miten saattoi ihastua soittimeen silloin.

- Ruotsissa kaikkien täytyi soittaa nokkahuilua jos halusi harrastaa musiikkia. Menin tähän ryhmään 30 muun lapsen kanssa, ja se oli jotain aivan kauheaa. Siinä ei ollut mitään kaunista, ei edes soittimet. Kaikki oli kömpelöä, epäviireistä ja rumaa. Joten en oikein ymmärrä, miksi edes jatkoin soittamista.

Laurin arvelee nokkahuilulla olleen tärkeä rooli hänen yksinäisessä lapsuudessaan.

- Olin Lego- ja nokkahuilupoika. Istuin kotona nokkahuiluni kanssa yrittäen etsiä omia melodioitani ja säveltäen hieman. Minulle tärkeää oli soittaa ilman nuotteja, improvisoida, ja sitä kautta ymmärtää miten soitin toimii.

Valmennusryhmän jälkeen Laurin jatkoi opiskeluaan itsenäisesti sekä soittamalla yhteissä kunnes neljätoistavuotiaana tapasi ensimmäisen oikean opettajansa, Frans Brüggénin johdolla opiskelleen **Ulla Wijk**in, joka kehotti Laurinia pyrkimään konservatorioon. Onnistuneen pääsykokeen jälkeen opiskelun aloitus kuitenkin lykkäytyi vuodella, sillä viimeistä oppivelvollisuusvuotta ei ruotsalainen koulujärjestelmä antanut jättää väliin. Hyvin alkanut opettaja-oppilassuhde päättyi vain vuoden kestäneiden ammattiopintojen jälkeen, kun Ulla Wijk kuoli auto-onnettomuudessa.

- Hän oli se, joka sanoi minulle, että pystyn tähän, ja tämä on elämäni jos haluan. Tietyllä tapaa hän siis antoi minulle elämän. Kului 20 vuotta ennen kuin pystyin tarttumaan nokkahuiluun ilman että ajattelin häntä ja hänen menetyksensä on yksi ikävimmistä asioista, jonka olen elämäni aikana joutunut kokemaan.

Myös seuraava opettaja, hollantilainen **Paul Nauta** oli tärkeä ohjaaja, joka laitto nuoren soittajan ajattelemaan asioita perusteellisesti.

- Hän esitti minulle ne kysymykset, joita itse esitän oppilailleni nykyään: Miksi teet ne asiat, joita teet? Oletko miettinyt ne perusteellisesti? Oletko todella tietoinen päämääristä, jotka haluat saavuttaa? Kun Ulla ruokki minua enemmän henkisesti, Paul osoitti työkalut ja kertoi miten niitä käytetään. Näistä asioista olen heille kiitollinen.

Moottorin täytyy toimia

Dan Laurin pitää opettamista erittäin tärkeänä ja on sitä mieltä, että jokaisen nokkahuilistin on tehtävä opetustyötä uransa jossakin vaiheessa. Hän korostaa opettamisen tärkeyttä myös soittimemme kehittymisen kannalta.

- Tiedon siirtäminen pitää kulttuuriamme hengissä. Ja tässä valossa on myös tärkeää tarjota jonkinlaista vaihtoehtoa nykyajan nuorisokulttuurille, joka on mielestäni hyvin tyhjää ja pinnallista.

Laurinin mielestä oleellista on löytää oppilaan taso ja ottaa huomioon soittajan tarpeet ja persoonallisuus. Hän on opettaessaan huomannut, että nokkahuilunsoiton opiskelijat eivät välttämättä aina ole kovin tietoisia omasta soittotekniikastaan. Opettaessaan hän puuttuu herkästi teknisiin asioihin ilmaistakseen opiskelijoille, että perustieto on erottamaton osa soittajan elämää. Kehittääkseen tekniikkaa hän teettää yksinkertaisia harjoituksia.

- Harjoituksillani pyrin näyttämään asioita, joita oikeasti emme voi nähdä. Esimerkiksi kieli on piilossa, joten mitä voimme tehdä? Harjoitusten pitää olla opiskelijalle selkeitä, jotta hän huomaa heti, mikä on oikein ja mikä väärin. Soittotekniikka ei myöskään ole tullut jäädäkseen kun olemme sen hankkineet, vaan sitä on jatkuvasti pidettävä yllä. Ja jotta voisi huomata virheen, täytyy myös tietää, mikä virhe on ja on osattava kuunnella, toimiiko ”moottori”. Tätä pitää mielestäni korostaa.

Nokkahuilistin elämä on rikasta

Nokkahuilun asemasta maailman musiikkikentillä ei Dan Laurin tällä hetkellä ole kovin huolissaan. Viime vuosituhaten lopun buumi on ohi, mutta nykypäivän nokkahuilisteilla on Laurinin mukaan hyvät mahdollisuudet selviytyä.

- Meitä soittajia on vähemmän mutta olemme parempia, ja se on mielestäni hyvin luonnollinen tila. Omista oppilaistani olen huomannut sen, että he ovat hyvin tietoisia soittimen asemaan liittyvistä ongelmista sekä siitä, että nokkahuilisteina he joutuvat todennäköisesti tyytymään pienempiin palkkioihin ja hieman loistottomampaan elämään kuin esimerkiksi viulistit. Mutta se ei häiritse heitä eivätkä he juuri välitä mahdollisista esteistä urallaan, sillä he todella haluavat tehdä sitä mitä tekevät.

Yhtenä kiinnostavimmista nuoren polven nokkahuilisteista Laurin mainitsee tanskalaisen **Pernille Petersenin**, joka voitti Moeck-nokkahuilukilpailun ensimmäisen palkinnon syksyllä 2009. Myös kilpailussa toiseksi tullut ruotsalainen **Per Gross** sekä niin ikään ruotsalainen **Kristine West** saavat Laurinilta kiitosta rohkeasta ja terveestä muusikkoudestaan.

- He työskentelevät paljon nykymusiikin kanssa, mikä on mielestäni tärkeää. He myös tekevät paljon yhteistyötä eri alojen muusikoiden kanssa, kuten kansanmuusikoiden, jousiyhtyeiden ja pianistien kanssa. He eivät ole omistautuneet vanhalle musiikille.

Dan Laurin onkin vahvasti sitä mieltä, että kuiluista barokkimuusikoiden ja modernin puolen muusikoiden välillä tulisi päästä eroon.

- Musiikkityyli ei pitäisi jakaa ihmisiä. Päinvastoin, meidän tulisi hyötyä muiden soittajien tietämyksestä. Valitettavasti tällainen ajattelu ei vielä ole kovin yleistä vanhan musiikin soittajien keskuudessa.

Omalla urallaan Laurin on pyrkinyt tuomaan esiin nokkahuilun mahdollisuuksia hyvin monipuolisesti. Uusi aluevaltaus on englantilainen ohjelmisto nokkahuilulle ja pianolle. Laurinin mukaan se on hyvin korkealaatuista musiikkia, joka ilmentää nokkahuilun ilmaisuvoimaa aivan omanlaisellaan tavalla. Hänen suunnitelmissaan onkin kehittää tämän kokoonpanon ohjelmistoa.

- Oli kyseessä sitten barokki, 1920-lvun musiikki, japanilainen tai ruotsalainen nykymusiikki, jazz tai keskiaikainen musiikki – kaikki on saatavillamme. Itse en halua laittaa toista toisen edelle. Nokkahuilistin elämä on siten hyvin rikasta.

Hyvä taiteilija osaa tehdä hyviä päätöksiä

Tulevaisuuden suunnitelmiinsa Laurin sisältää soittamisen ohella enenevässä määrin myös kirjoittamista. Työn alla on **Silvestro Ganassin** *Fontegaraa* käsittelevä essee nimeltä "Re-reading Ganassi" yhdessä italialaisen muusikon ja teoreetikon **Gregorio Carraron** kanssa. Lisäksi Laurin haluaa saada valmiiksi jo aloittamansa laajan tutkielman, jossa hän käsittelee taiteellista tulkintatyötä hyvin monella tasolla aina esitykseen ja sen jälkitunnelmiin saakka.

- Työn nimi on "The Apple" (=omena), joka kuulostaa hieman omituiselta, mutta pohjautuu siihen, että tiedon myötä tulee hämmennys. Viittaus on Raamatusta, jossa Eeva tarjoaa omenaa Aatamille, joka puraisee siitä palan. Ja siitä hetkestä lähtien hän on hämmentynyt: rauhallisuus on tiessään, ja hänet on tuomittu tekemään työtä turvatakseen elämänsä. Taiteellinen työskentely on pitkälti päätöksentekoa. Yritän käydä läpi kaikki prosessit jotka johtavat siihen, että seistään lavalla. Miten lähestyä teosta, miten harjoitella? Haluan myös käsitellä sitä, mitä tapahtuu esityksen jälkeen. Me kaikki tiedämme, että joskus konsertin jälkeen olo on erittäin onnellinen mutta samalla hyvin tyhjä ja ehkä myös hieman surullinen.

Dan Laurin soittaa edelleen paljon, ja tavoitteena on esiintyä enemmän modernien orkesterien solistina. Hän haluaa kuitenkin jatkossa ehtiä myös nauttia elämästään Tukholman saaristossa.

- Rakastan kaikenlaista puuhastelua kotonani saaristossa. Puiden pilkkomista, purjeveneen kunnostusta ja sen sellaista. Minulla on paljon tekemistä tontillani ja pidän siitä hyvin paljon. Elämäni on hyvin rikasta ja olen erittäin onnellinen ihminen.

TUNNELMIA DAN LAURIN MESTARIKURSSILTA

Kuvat: Eero Saunamäki

Dan Laurin opastaa Maarit Röynää luonnollisen sormitekniikan saloihin.

Sini Vahervuo tulkitsee Fumiharu Yoshiminen Mudai-teosta.

Kurssille osallistuivat Maarja Uus, Kaisa Pulkkinen, Kaisu Hynninen, Sini Vahervuo ja Maarit Röynä. Säestäjänä toimi cembalisti Anna Paradiso Laurin.

Kurssin ohjelma

J. B. de Boismortier *Premiere Suite g-molli kokoelmasta Six Suites de pièces pour une flûte traversière seule avec la basse*
Op. 35

Maarit Röynä

A. Vivaldi *Sonaatti g-molli kokoelmasta Il Pastor Fido Op. 1*
nro 6

Kaisu Hynninen

G. Ferronati *Sonaatti d-molli kokoelmasta Sinfonie de varii autori per flauto e basso continuo ms. Parma*

Maarja Uus

F. Yoshimine *Mudai*

Sini Vahervuo

G. Ph. Telemann *Sonaatti C-duuri kokoelmasta Essercizii Musici*

Kaisa Pulkkinen

Pääaineena kansanomaiset puhaltimet

Teksti: Henna Mäkelin

Kuka olet ja mikä on Blatentsaine?

- **Heidi Haapoja**, opiskellut folkloristiikkaa yliopistossa ja 5 vuotta Sibelius-Akatemiassa kansanmusiikin osastolla pääaineenani kansanomaiset puhaltimet. Aloitin kansanmusiikki- ja nokkahuiluopinnot vasta aikuisiällä. Soitin koko musiikkiopistourani poikkihuilua.
- Blatentsaine on kansanmusiikkia soittava neljän naisen porukka, johon menin mukaan syksyllä 2007.

Mitä Blatentsaine tekee?

- Tällä hetkellä keikkatahti on hiljainen, kesällä toivottavasti vilkastuu. Viulisti Pauliina Pajala valmistelee maisterikonserttia, haitaristi Arja Heinonen lähtee Mosambikiin kevääksi ja Anu Alviola opettaa Lahdessa kanteleensoittoa.
- Suunnitteilla on uusi levy, kenties kesäksi 2011.

Miten löysit nokkahuilun?

- Sain yliopistoaikana kansanmusiikkiherätyksen. Menin mukaan Sibian järjestämään yhtyeopetukseen. Siellä soitti Mimmi Laaksonen. En ollut ikinä kuullut nokkahuilua soitettavan sillä tavalla. Osasin sormitukset, koska olin koulussa soittanut, mutta en ollut kuullut sitä soitettavan niin kauniisti.
- Menin siltä istumalta ostamaan muovisen nokkiksen. Asuin silloin yksioässä, jossa oli läpikuuluvat seinät. Menin päiväpeiton alle kokeilemaan ja muistelemaan sormituksia.
- Soitin Sibelius-Akatemian pääsykokeissa altto- ja sopraanonokkista, poikkihuilua ja mehupurkkia. Join sen tyhjäksi, poistin läpän, jolloin siihen jäi

pikkuisen isompi puhallusaukko kuin poikkihuilussa. Soittelin poikkihuiluansatsilla ja naputtelin mukana. Muutteleamalla puhalluskulmaa sai eri korkuisia säveliä.

Miksi valitsit nokkahuilun?

- Intohimo syntyi soundin takia. On hienoa, ettei huilussa ole mitään läppiä, vain sormi joka napsahtaa ääniaukkoa vasten. Nokkahuilu sopii soundiltaan kauhean hyvin kansanmusiikkiin, onhan vanhalla musiikilla ja kansanmusiikilla on yhteiset juuret. Huilusoittimet ovat maailman vanhimpia soittimia, rumpujen ohella.

Mitä ovat kansanomaiset puhaltimet?

- Moni kansanomaisista huiluista on lähellä nokkista. Erityisesti olen soittanut esimerkiksi ruotsalaisia tulppakanavahuiluja, kuten härjedalspipa ja medeltidsflöjt. Ja okariinat ja erilaiset kukkopillit.

- Suomen kotoperäinen tulppakanavahuilu on niin sanottu paimensoittu, jota soitti inkeriläisperäinen Teppo Repo. Häntä äänitettiin 20-40-luvuilla paljon Yleisradiolle. Paimensoitussa on herkkä, tosi pieni ääni.

- Nokkiksen soittaminen antaa hyvän pohjan näihin kaikkiin, mutta kansanmusassa jokainen soitin on yksilö enemmän kuin nokkiksissa. Sormitukset pitää kokeilla aina erikseen jokaiseen huiluun.

- Toisaalta, soittoteknisesti kansanmusiikin kenttä on aika villi. Kaikilla on oma tyylinsä. Se on rikkaus, mutta nokkiksissa olen pyrkinyt siihen, että klassisten opintojenkin myötä ymmärtäisin paremmin kokonaiskuvaa ja teknistä puolta.

Miten kansanmusiikin soittaminen nokkahuilulla eroaa perinteisen ohjelmiston soittamisesta?

- Vanhan musiikin kentällä on jo hyvinkin pitkä traditio. On tietyt ohjelmistot ja tekniikat. Sibon kansanmusiikkiosasto perustettiin 80-luvulla. Näkemyksiä on niin monta kuin soittajiakin. Kansanmusiikkinokkiksen soittajia on kahden käden sormilla laskettava määrä. Yhtenäisiä sääntöjä, sopimuksia ja konventioita ei ole syntynyt.

- Tyyliseikat ovat paljon enemmän pinnalla kuin tekniset. Kannustetaan luomaa omaa soundia. Paljon ollaan pohdittu erilaisia korujuttuja. Nykykansanmusiikissa on paljon irlantilaisvaikutteita.

- On omaksuttu muilta instrumenteilta kansanmusiikillisia tyyliseikkoja, kuten puntitus, eli kaustislainen viulunsoittotyylä, jossa paino on enemmän takapotkulla. Ei yritetä pelkästään kuulostaa viululta, vaan pyritään löytämään tietty idea jostakin tyylistä, jota jokainen höyryttää omilla ajatuksillaan.

- Kauneusihanne on erilainen. Vibratoa ei juuri käytetä, ja välillä pyritään mahdollisimman rumaan ääneen. Haetaan nokkahuilun rajoja, mitä toki tehdään modernissa nokkismusassakin. Ääni-ihanne on suora, paksu, tumma, täysi, vastakohtana barokkiajan herkälle bel cantolle.

Minkälaisilla instrumenteilla soitat?

- Minulla on puinen Mollenhauer-altto ja muovisia Yamaha-nokkahuiluja. Se on roudaustekninen ja rahakysymys. Muovisia voi heitellä melkein minne vaan missä olosuhteissa tahansa, ne kun eivät ole yksilöinä mitään ihmeellisiä soittimia. Niitä voi myös preparoida. Olen esimerkiksi tunkenut maitopurkin palasen tai leipäpurkin sulkijan ääniaukkoon. Se muuttaa puhalluksen kulmaa, ja tulee jännä, vähän tuhiseva soundi.

- Jonkinlainen vastuu täytyy kuitenkin tuntea, ei mitä tahansa voi hölmöillä. Tai voi, mutta pitää olla kunnioitus soitinta ja eri musiikkityylejä kohtaan.

Kansanmusiikkia opiskellaan paljon korvakuulolta. Onko näin nokkahuilussakin?

- Kyllä, se tuo oman lisänsä kamu-nokkiksen soittoon. Nuottikuva on vain muistiinpanonomainen apuväline.

- Ulkoaopettelu on vaikeaa, kun on klassinen tausta. Siinä ovat käytössä aivojen eri osat kuin nuotteja luettaessa, ja niiden osien aktivoiminen tuottaa hommia.

- Siitä on paljon apuakin. Ei ole ihan sormi suussa uuden edessä, vaan hahmottaa rytmiset piirteet aikaisemmin ja pystyy nopeammin tekemään stemmoja instant-sovituksina, tyyliin soita seuraavat 16 tahtia tiettyyn tahtilajiin ja sävellajiin – ja improvisoi koko ajan.

Tiedätkö muita kansanmusiikkiyhtyeitä, joissa soi nokkahuilu?

- Kerkkä, jossa soitan myös nokkista. 80-luvulla oli Niekku, jossa on mukana Leena Joutsenlahti. Ja uudempi tapaus on Hiite-yhtye Kokkolan suunnalta.

Heidi Haapoja soittaa kansanmusiikkia muun muassa nokkahuilulla Blatentsainessa.

NOKAKKAIN

Nokkahuiluharrastaja törmäilee musiikin maailmassa

Vuoden paras päivä

Harrastelijanokkahuilistin elämä ei ole helppoa. Jos on soittajakollegoja, ei ole säestäjää. Jos löytää säestäjän, ei löydy cembaloa. Jos saa cembalon, ei ole tiloja. Jos tilat löytyvät, säestäjää on vaikea saada niihin samaan aikaan itsensä, cembalon, soittajakollegojen ja opettajan kanssa. Kouvolassa tällainen ihme onnistui lauantaina 6.2. Päivästä tuli ellei vuoden paras, niin ainakin yksi parhaita.

Kaikki alkoi tunteesta, että oli keksittävä jotakin uutta ja kivaa, joka kannustaisi soittamisessa eteenpäin. Syntyi idea nokkahuilupäivästä, jossa ulkopuolinen opettaja tulisi ohjaamaan sekä Kouvolassa säännöllisen epäsäännöllisesti kokoontuvaa nokkiskvartettiamme että antamaan soolotunteja niitä haluaville.

Alkoi sähköpostirumba. Opettaja, Leena Siniranta-Ollberg, tuli Lahdesta (60 km). Cembalisti, Päivi Rusko, tuli Helsingistä (140 km) ja kyläili samalla äitinsä luona. Tilat löytyivät Pohjois-Kymen musiikkiopistosta, onhan yksi kvartettimme jäsenistä siellä opettajana. PKMO:sta saimme lainaksi luokan - sekä pianon ja cembalon.

Hankalinta oli löytää kaikille sopiva päivämäärä. Se sovittiin tarpeeksi kauas, jotta kaikille jäi aikaa valmistautua huolellisesti. Kaksi halusi soolosoittotunnin, loput päivästä sovittiin käytettäväksi ryhmätunteihin eri kappaleiden parissa.

Kappaleet valittiin tulevaa keikkaa silmällä pitäen, nimittäin Kouvolan seurakunnasta on sattunut löytymään yksi vanhasta musiikista kiinnostunut ihminen! Hänen avustuksellaan olemme järjestämässä toukokuussa konserttia vanhaan musiikkiin erikoistuneen laulajan, turkulaisen (280 km) Anneliina Koskisen kanssa. Koskinen on PKMO:n entinen nokkahuilistioppilas.

Kävi vielä niin mukavasti, että Koskinen oli sopinut keikan Hollolaan (70 km) seuraavaksi päiväksi, joten myös hän pääsi kätevästi ohjaamaan meitä muutamaksi tunniksi – ja kyläili samalla vanhemmillaan.

Kuuden tunnin aikana kävimme läpi konserttiohjelmistoa, aikamme ja vanhaa musiikkia sekä soolo- ja ryhmämateriaalia. Lounaalla kävimme minun kotonani. Päivä opetti, innosti ja rohkaisi. Suosittelen!

Muutamia vinkkejä:

Välimatkat on tehty taittaviksi. Sukulaisilla on halpaa yöpyä.

Sähköposti on halpa kommunikointiväline. Kannattaa perustaa sähköpostiryhmä,

jossa kaikki näkevät kaikkien vastaukset – ja siis tietävät, missä mennään esimerkiksi päivämäärien suhteen.

Nuotit kannattaa skannata ja lähettää sähköpostitse. Näin yhden ihmisen ei tarvitse hoitaa kopiointirumbaa, eikä kulujakaan tule.

Nuotit kannattaa pistää jakoon hyvissä ajoin, jotta kukaan ei tule tapaamiseen soittamaan prima vista.

Tarpeellinen määrä telineitä, tuoleja, kyniä, kumeja ja myös soittimia kannattaa huolehtia paikalle etukäteen, jotta koko päivä ei kulu roudaamiseen ja etsiskelyyn.

Rahoitus kannattaa sopia etukäteen. Voi myös noudattaa yya-periaatetta: jos sinä tulet säästämään meitä, minä voin auttaa sinua gradusi kieliasun tarkistamisessa.

Vanha musiikki sopii loistavasti kirkkoon. Kannattaa ottaa yhteyttä seurakuntaan ja tarjoutua esiintyjäksi. Seurakunta usein jopa maksaa esiintyjälle palkkaa, jolla voi kustantaa vaikkapa nokkahuilupäivän.

Jotta jaksaa soittaa, täytyy myös sekä nauraa välillä että syödä hyvin. Kun on kivaa, kaikkien tekee mieli tulla soittamaan samalla porukalla toistekin.

Henna Mäkelin

Kirjoittaja on ollut nokkahuiluharrastaja vuodesta 1987.

Blokki ilmestyy jälleen syksyllä!

Ensi numerossa mm:

Tunnelmia tapahtumapäivästä
Nokkahuilu ja internet
Nokakkain

Onko sinulla juttuideoita? Lähetä sähköpostia osoitteeseen

sihteeri@nokkahuilu.fi